

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSEG:

Grómon- és Zrinji-utca sarkán, Iső omelet,
hova minden a lap szellemi részét illető közlemények, intézkedések,
Kéziratok nem adtnak vissza.

Felolvas szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

KIADÓHIVATAL:

Oblát Károly könyvnyomdája Zomborban,
hova az előfizetések és minden a lap anyagi részét illető közlemények intézkedések
és ezek díjai fizetendők. — Hirdetések előre fizetendők.

Előfizetési árak: Egész évre 8 ft — Félévre 4 ft — Negyedévre 2 ft.
Néptantók egész évre 6 ft — Félévre 3 ft — Negyedévre 1.50. — Egyes szám ára 10 kr.

Megjelenik hetenként kétszer:

Vásárnap és esütőrtökön.

Közhatalom és magánbosszú.

Két oly fogalom, melyet egymás mellé állítani, egymással összefüggésbe hozni a gyakorlatilag alkalmazásba venni nem könnyű feladat, a melynek megoldására kevés ember vállalkozik. A közhatalom egyes ember kezében szent eszköz, melynek szepülten tisztaságát minden körülmények között meg kell óvni s még a látszatát is körülmé annak, mintha ezen közhatalmat valamely magánézel, magánérdek, vagy magánbosszú elérésére fölhasználni képes lehetne.

E tisztaság nélkül a közhatalom gyakorlása eltévesztendő eszélt s nem szolgálhatná a közérdeket azzal a tekintéllyel és erkölccel sullyal, mely ezéjái elérésére nélkülözhetlenül szükséges.

A szabad királyi városok rendőrfőkapitányai kezében nem kis jelentőségű közhatalom összpontosul. A közrend és köznyugalom megóvása, a polgári szabadság nagyobb biztonsága, a társadalmi rend állandósága s szilárdsága, valamint az állami akarat szentesítésére ezen magas állású közegek egy valóságos kis hadsereggel rendelkeznek, mely föl van fegyverkezve s katonai községgel engedelmeskedik parancsszavuknak. Ezen felül büntetőhatalom: — a polgári becsület legmagasabb attribútuma, a személyes szabadság van letéve kezeik közé s ők föl vannak jogosítva ettől a legdrágább kincsüktől, erkölcsi életünk alapjától, a legfőbb földi jótól, melyért az emberiség annyi véraldozatot hozott, — bennünket itéletleg megfosztani.

Ily eminens közhatalom birtokában a rendőrfőkapitányoknak mindenestre nagy erkölcsi érzéssel, a jog és igazság iránt benső tisztelettel s a polgári szabadság iránt elegendő fölvilágosultsággal kell bírniok, különben a kezeik közé lett közhatalommal oly visszaéleést követhetnek el, a minőre se a társadalom, se az államhatalom elkészülve nem lehet.

Ilyen visszaéleést követett el a zombori rendőrség két tagja, Valter Nándor fő- és Nikolicz György alkaptány nem egy, de számtalan ízben.

Hiányában minden erkölcsi érzéknek, a jog és igazság tisztelete nélkül, s a polgári szabadság iránti valóságos színvakságból letartóztattak, eltilonzoltattak, elzárásra ítélték egyes embereket, meghirdetett itéleteket újra meghozták, a főlbeszés alapját képező vétivet

meghamisították, magánhába hatoltak, magánérdekből erőszakosan kizsárolva pénzürtéket képviselő váltót, — egyszóval annyi rosszat és károsat követtek el, hogy azt leírni túl hosszadalmas voltánál nem is lehet.

Egy valóságos bűnkronika az, mely e két, egymással közös érdekeik kielégítésére szövetkezett rendőrfőkapitány elkövetett üzemleiből összeállítható, s a kinek a jogrendről csak némi fogalma van, az hátsorsóva olvasná ezen bűnkronikát, s így kiáltana föl rémulletében:

— És vajlon ez művelt államban történhetik-e meg?

Igen, művelt államban, mely a szabadság iránti rajongó szeretetével, hősi önfeláldozásával vívott ki magának tiszteletet s becsületet az európai népekalodok történetében. — Magyarországon, egy négye székhelyén történtek meg ezek, művelt, előkelő s nagyhatalommal fölruházott kormányférfiak szemé láttára.

Sőt ezen üzelmek, melyek jogtalansága s meg nem engedett volta oly szembeütő, védelemre találtak a fellettes hatóságoknál s ez által a további önkénykedésekre buzdítólag hatottak.

Csupán egy közege a nyilvánosságának, csupán a sajtó nem huny szemet ezen üzelmek felett.

Kíméletlenül lerántotta róluk a leplet, s a közönség itélőszéke előtt keresztet s vívott ki elégtételt azoknak a szegény emereknek, a kik az önkény áldozataivá váltak.

Ezen köteleesség teljesítése, a meggyőződés legszentebb törőrsábol eredt, és senki se merészkedett vadolni avagy gyanusítani a sajtót, senki se ezáfolta meg, senki se keresztet itélete ellenében orvoslást.

Maguk az illető rendőri közegek büntudatuk sulya alatt mélyen hallgattak s a közvélemény helyeslő moraja kísérte a sajtó fölözölalásait.

De a kinek kezébe van letéve ez a közhatalom, mely a személyes szabadságot oly közelről érinti, a ki oly vakmerő merényleteket követett el büntetlenül, az nem tudott megnyugodni abban a gondolatban, hogy lehessen körülötte valaki, vagy valami, egy intézmény, melynek neve „sajtó“, mely üzelmét szellőztetheti, a nélkül, hogy ezért ő, az önkényur, a fő- és alkaptány, kinek senki sem parancsol, ki semmiféle törvényt nem respektál, ki törvényt teremt, szeszélye s kedély-

hangulatának megfelelő, hogy ezen korlátlan zsarnok ne érezesse vele is a kezei közé letett közhatalmat.

Ezt Valter Nándor és Nikolicz György megérténi nem tudták, ebbe belenyugodni nem akartak. Előttük a sajtószabadságról alkotott magas törvények épy közömbösek valának, mint a többi nem respektált, láb-bal tipott törvény, ők a sajtószabadságot se átalottak lábuk sarával megérinteni, s a mi előtt tédre hullanak Európa nagyjai, melyet a művelt világ bálványként imád, mely legfényesebb napja a 19. század főnköit alkotásainak, melyet a civilizáció a „hetedik nagyhatalom“-nak nevezett el elismerése s hódolata jeléül, ők azt is terrorizálni, megalázni, megbesteletleni törekedtek.

Az alábbiakból a vakmerő merénylet egész valójában megérthető.

E lapok szerkesztőjét Valter Nándor főkapitány 3 napi elzárásra ítélt mely itélet értelmi szerzője Nikolicz György alkaptány.

Három napi elzárással sujtatott a „Zombor és Vidéke“, mert az itélet egyenesen ellene s nem a szerkesztő magánszemélye ellen szől.

Ott van az itélet indokolása. Félreismerhetetlenül, szemérmetlen nyíltsággal mutat az rá az itélet valódi indokaira, egyenesen a szájába rája minden laikusnak, hogy tudja meg:

— Eliteltük, mert bennünket lapjában bántani merésztel.

Nincs olyan egygyű ember, a ki egy névjegyre irt ajánlat bűnös esekelménynek ismerjen föl.

Itt nincs másról szó, mint közhatalom és magánbosszuról, e kétfőnek vakmerő összeforrasztásáról.

Lehet-e ez? Szabad-e annak megtörténnie? Belenyugodhatik-e ily tényekbe a társadalom?

Tihozzátok fordulunk, ellenlábasaink, ellentábor, elveink s meggyőződésünk politikai ellenfelei!

Hozzátok szólunk, ti előkelő, művelt férfiak, kiknek kezében a kormány és a közbizalom magas hatalmat főkettett le, kikkel mi nyit harcban állunk éppen azért, mert nem akarjátok hatalmatokat a visszaéleés és korrupció kivívására fölhasználni.

A kérdés nyílt és loyális: feleljétek reá!
It az idő és alkalom beigazolni azt, hogy előtte-

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

Halottak napján.

Rajz.

Szeretted s szerelme intett bucsút életének, melytől oly ifjan kellett megválnia.

Egy éve, hogy csalódstól elsorvadtt szive nyugszik, — egy éve, hogy halom emelkedik a hamvas arc felett, melyre az ifjúság fuvalma a boldogság virágait szórta.

Mennyi remény, — mennyi vágy lakott keblében, és most gyászos érzelmével eltemetve — pihen csendesen. Elköltözött a békés nyugalom siri hazájába, ajkán azon égi mosolylyal, mely dicsfényvel övezte. Arczán menyei érzés tükrözödtött vissza s ugy látszott, mintha csak szunyadna. Pedig ő aludt-aludt mélyen, melynek éjszakáját nem követi derengő hajnal.

Aranka szegény, árva leány volt. Korán vesztette el szüleit, kiknek halála után egy jó módú rokonához ment. Míg szülei éltek, nem volt fogalma a fájdalomról, de ezek halálával a sors megismertette vele azon érzelmét is, mely a szívet lassú enyészetnek dobja.

Rokonánál nem sok időt töltött, mert ez zsgori lévén, mindig szemrehányással halmozta el.

Alig volt 16 éves, midőn kilépett a világba. Mint varróleány tartotta fenn magát csekély keresményéből s azért mindig vidám volt, — erjét nem engedte lankadni a fárasztó munka közepette, de kitartóan küzdött s reménnyel nézett a bizonytalan jövő elé.

Hányaszor volt kísértésnek kitéve! Ifjúsága szépsége nem egy férfira birt ingerlő befolyással, és ő mégis ellent állott a csábos szavaknak és ígéreteknek. Tudta nagyon jól, hogy szépsége elhervadásával jöleté is megszakadna; de mivel jól nevelve, a rossztól utalattal fordult el. Csak egy szavába került volna, hogy a legelőkelőbb urak hódoljanak neki és ő mégis

megmaradt szánandó nyomorában. Megőrizte szive tisztaságát csak azért, hogy a csalódás megtörje. Hitt, remélt, szeretett s szeretetének fájó jutalma a csalódás volt. Mikor meglátta Ernőt — e derék, szorgalmas fiatal embert, — lelke előtt egy új — eddig ismeretlen világ tűnt fel. Mennyivel könnyebb volt most a küzdelmek terhe! Munkája elvégzésével az ifjú karjaiban pihente ki fáradalmát. Szép, gömbölyű karjait gyengédnek fonta nyaka körül s sötét kék szemével — melyekből határtalanul szellem sugárzott ki, — epedve nézett annak szép arczára. Szívében boldogság tányázott, ajka gyönyörrel susogott s nem hitt a csalódsában. Nem látta a fellegetek, melyek véstelenen lebegett felette.

Mily boldog azon kor, midőn szívünket nem tudja semmi megingatni, de mennyivel kínosabb szívünk terhe, ha reménye elveszett.

Ernő bár ledér volt, ritka nemes szívvel bírt. Aranka iránt mindjárt lángoló szerelemre gyuladt s elhatározta, hogy nevével teszi. Elhatározását tett követte, de csak jegyváltásig. Nem sokára megkellett történni az esküvőnek, midőn Ernő elmaradt. Arankát mély fájdalom gyötörte s igyekezett ennek nyomára jónni.

Egy alkalommal, midőn munkájáról tért haza, — meglátta Ernőt egy nő karján. E rövid pillanat megértetett vele mindent! Alig ért haza, egy ember jelent meg lakásán s levelet nyújtott át. Felbontja elolvassa és elcsik, ha az asztalban nem fogdózik. A leveiben nagyobb mennyiségű pénz volt Ernőtől, ki ezzel akarta kárpótolni hűtlenségét. Aranka visszakuldt, s mikor magára maradt, hangos zokogással rogyott össze. Nemcsak megcsalatott, de a legmélyebb megaláztatás érte. Pénzért akarták megvásárolni fájdalmát, melyet a hűtlenség ütött igaz szívére.

Minő változást szült rajta e családság! Arczának élénk színe elveszett s halványaság váltotta fel, — szeme becsett, mely alatt kékes karikák képződtek a könyektől. Napról-napra sorvadt, szomorúságát csak egy-egy bús mosoly váltotta fel s

szívet a legégetőbb kínok gyötörték. De a sors nem sokáig hagyta kinlódni. Ismerősei aggódttak betegsége felett, míg ő boldogan várta a halált. Fájdalma nem sokára ágyba döntötte s néhány nap múlva Aranka, — a szép varróleány, — egyszerű fakerezt alatt pihent.

Halottak napja volt! Az emlékezet mécsese ott világított az elhunytak sírja felett. Nagy néptömeg hullamzott fel s alá, mindenki eljött, hogy övének sírhalmát könnyeivel átassa, melyek ha a szeretet érzelméből fakadnak, balszámot csepegtetnek a porladozóknak.

Az emlékezet nem engedi, hogy elfeledjük őket, kik felett régen leáldozott a szenvedések s küzdelmek napja.

De mily árnyatlan az emlékezet kifejezése! Egyik helyen alig pislog a gyertya sápadtt fénye, a másik helyen a fény még a csillagot is el akarja homályosítani fényével. De minő különbség van az emlékezet által felnyitott érzelmek között is! Amott a halvány kivilágítást pótolja a legizgább fájdalom égő könyve, itt a külső fény eltakarja a szív ridegségét mely a kegyelet leróvásánál inkább a hűságot elégti ki.

Aranka fakereztjére egy halvány, megtört férfi dőlt le, kinek kebléből mély sóhaj tört fel, könyei feltartozatlanul hullottak imára kulcsolt kezeire, melyek hűvel szertartottak kebléhez a keresztet. Midőn mindenki eltavozott e gyászos helyről, a magas férfi, ki nem volt más, mint Ernő, esokokkal halmozta el a hideg keresztet.

„Arankám! megbocsátsz-e? — kiálltt szivrepesztő hangon.

A sir némán hallgatta fájdalmas kitérését, nem nyujthatott vigaszceppeket örijtő kinjainak. Felálltt s tantorogva ment ki a nyugalom helyéről, üldözttve tovább is a lelkiismeret kiméletlen vadjától.

Emlékezzünk meg a holtakról s öntözzük meg sírhalmukat fájó könnyeinkkel!

Boreghy Helén.

Egy adóintés.

Szakál ur csak egy nemét szerette az adónak, azt ugyanis, melyely a szív adója a szereltem olárán. De abban aztán nem volt fukar, mert törvényes feleségén kívül egy másikt is vert a szive és mert ez a másik a Lipótvarosban lakott, ó pediglen a belvárosban, hát gyakran megesett, hogy Szakál urat a Lipótvarosban lehetett találni a belváros helyett.

Szakál uram hitvéstársi persze mitsem sejtett férje lipótvarosi kirándulásairól és talán örök titok marad előtte, ha egy adóintés véletlenül le nem rántja a leplet a hülsen férj turpisságáról. Tortént ugyanis egy szép napon, hogy Szakál ur a Lipótvarosban töltötte idejét, midőn az adóhivatal egyik kézbesítője egy esomaggal hóna alatt megjelent a belvárosi lakosán, a hol Szakálné ó nagysága fogadta az adóhivatalt küldözvén.

Hosszú kereséssel után végre egy kéz ecédulát hozott elő az irományok közül és átnyujtá a nagyságnak, a ki kivánsi pillantást vetett az irományra. Casakhar meggyőződött, hogy a lek darab papiros nem egyéb adóintésnél, és hogy abban Szakál uram különbeni végrehajtas terhe mellett felszólattik, hogy lipótvarosi lakása után fizesse meg hatralevő adóját.

Szakálné eleinte elcsodálkozott és azt hitte, hogy a dolog tévedésen alapszik, de miután az adóintéző világon kiűnt, hogy férje a lipótvarosi Kerek utca 13. szám alatt lakást tart, szó nélkül írta alá a kézbesítési ívet és az adóintési görösen szorongatva kezében, elcsett a kijelölt lakásba.

Az age zárva lévén, kénytelen volt tehát esőnetni, de haszaltan. Hogy nem volt ott senki, vagy hogy Szakál ur posztoratorjait tartotta-e öpen, nem lehet biztosan állítani; tény az, hogy az asszonyok nem cserzelték le és emeltozva kénytelen volt a házmeisteréhez fordulni bővebb felvilágosítás céljából.

A házmeisterne nem volt már fiatal, többé és ismerte a budapesti életet. Egy kicsit bőbeszédű is volt és örült, ha alkalm akadt egy kis tereferére.

— Ugyan kerem — kérde Szakálné rosszul titkolt izgatottsággal — vajjon nem tudná-e nekem megmondani, hogy itt lakik-e Szakál X. ur?

— Oh kerem nagysága, viszonza a házmeisterne — hát hogy igazat mondjak, Szakál ur itt is lakik, és nem is.

— Hogy értsem ezt — fertúta a menyecske.

— Ugy kerem nagysága, hogy Szakál ur utazó, a ki csak hetenkint egyszer, kétszer jön ide és akkor se ejjre, hanem csak délután és ottan marad estig, a mikor ismét elutazik.

— Es van-e felesége a Szakál urnak?

— Hogy van-e? Már miért nem lenne olyan fiatal, derék urnak. A felesége is szép az igaz, de én azt tartom, hogy megcsalja férjét, mert gyakran éjszaka is kimarad.

— Ah, hát együtt laknak ebben a házban?

— Persze, hogy együtt és pedig már régen, a mióta megcsuktedk.

A megcsalt asszony még óhajtott volna néhány részlet megtudni, de elakadt a szó ajakán, oly izgatott volt. Kicsi hűjón, hogy a házmeisterne előtt el nem árulta magát. Azonban volt még anyi ereje, hogy elrejtse felhaborodását, és miután a házmeisternek márkába egy bankót nyomott, szinte futva távozott a házból, hol vetélytársra lakott.

Mikor a férj késő éjjel haza jött, az asszony szinlelt nyugodtsággal kérde tőle:

— Hogy állunk z adóval fiam, megfiztetted, nem tartozol? A férj kissé különöse⁴ találta ugyan a kérdést, de mi roszat sem sejtve olyan mozdulatok⁴ tett a kezével, mint mikor azt szokták kifejezni, hogy legkisebb gondod is nagyobb legyen annál.

— Azért kerdem, folytattá az asszonyka — mert hoztak egy adóintést.

— Ah! az tévedés lehet, mert én kifiztettem az adókat.

En is azt hittem, de...

Micsoda? kérde a férj, gyanakvólag, hiszen te magad adtad a pénzt a segédutknak, hogy menjen el fizetni.

— Igen ám, de nem lipótvarosi lakásunk után...

A férj fűrkésző pillantást vetett nejére és miután ez még mindig nyugodt volt, hát ő sem akart nyugtalanságot elárulni.

A lipótvarosi lakás? Aha, tudom, oh az semmi! Valóban különös! Hahaha! E kacagással iparkodik rejtgetni zavarát. De már ezt az asszonyka megcsalkalta és odanyujtá az adóintést férje-escskéje orra alá!

Szakál ur a két papi os láttára olyan arczot vágott, mintha hideg zuhany alá állították volna. Hebegett valamit, de maga se tudta mit. Végre az asszonyka terítette ismét magához, mikor becsónatot ígért neki, de csak egy feltételt alatt, ha ezentúl majd ő megy el a lipótvarosi lakásra délutánonként. A férj ebbe bele is egyezett és a béke ismét helyre állt.

A közönség köréből

Nyilt védelem az alattomos támadással szemben.

A zombori rendőrkapitányszék aliorított 3 napi elzárásra ítélte oly esekeményt, melyet a könyörületesség szempontjából talán még dicséretesnek is, de a legszigorúbb s legmervebb jogrend szempontjából sem lehet megrovandókn tartani, amde semmi esetre se lehet, azért valakit elítélni s fenytetni a legmeggyalázóbb büntetési nemmel, a személyes szabadság megfosztásával.

A zombori rendőrkapitányszék meghozta ezen ítéletet a nélkül, hogy kihallgatta, a nélkül hogy vádlott-társamat láthatam volna, vele szembeítozt lettem volna.

Meg sem kérddet az íránt, valjon adam-e a kérdöses ajánló nérvjegyvet a mellem vádlott-társ gyanánt állított Fischer Czeczilia nevű szegény asszonnyak avagy tán másnak?

Nem tartott tárgyalást, egyáltalán nem vizsgálta meg az ügyet közelebbről.

Itét vaktában, a mint azt a bosszu heve diktálta.

Mondja ugyan ítéletében azt, hogy a „tárgyalás során be is ismerte stb.“ Azonban a kitétele nem egyéb hüszágnál, mert e kitétel alatt „tárgyalás során“ nem érthető egy megkeresés utján való kihallgatás egyetlen ténykörnyélmenyre nevez. hanem az alatt a vád és védelem egybevetése, kifejtése, bizonyítási eljárás, tanúkihallgatás, kérdések s feleletek fölvetése, forma-szerinti védelem előterjesztése stb. stb. szükséges.

Mindeböll egyáltalán semmi se történt.

Ily körülmények között remélem, senki se veszi föltem rosz néven, hogy a mit ellenséges érzületű bíráim előtt meg nem lehettem, azt az elfogulatlan közönség előtt tegyem meg, t. i. védjem magam a vád, ítélet és indokai ellen.

Teszem azt e helyt nem mint lapszerkesztő, hanem mint magánember, mint ügyvéd (jogtudor.) a miyen műtőségemben éltelettem.

A lapszerkesztő terrorizálása más tette tartozik. Megkeresem s meg fogom találni ott is az én elégtételemet.

Mint ügyvéd, tagja vagyok egy intelligens s a társadalom szine javát alkotó testületnek, egy oly intézménynek, mely a jogrend megvédésére alakított, mely az igazságszolgáltatás egyik emíns faktor, melyet törvények szabályoznak.

* Elfogott rablóbanda. Szabadkáról a napoktan kísérték Szegedre azt a három rablót, névszerint: Bakos Ferencz, Szávold Adam és Meszáros Orvos Matyas szabadkai lakosokat, kik szept. 16-án Volford István molnárját megrabolták. Először kiesáltak a molnárlegény, megkötözték és azt paranasolták neki, hogy menjen a lakáshoz és azon ürügy alatt, hogy Jeleltök jötök, nyitassa ki az ajtót. Ez ajtót csakugyan kinyitották, és a három rabló berohanna a molnárnért és anyját kiragadták az ágyból, pénz követelték. Mintfog azonban ez nem tudtak adni, ókat is megkötözték és a mit csak találtak, különösen ágymenűt elvették.

SZÍNHÁZ.

Nehéz helyzete van Zomborban a színház referensének. Ha azt szeretne, hogy színiingyűnk felvirágozzék, a mi bizonyára mindnyájunknak legfőbb vágya, akkor oda kell hatnia, hogy a színházunk minél több látogatója legyen és a zombori színi igazgatóság jövedelmező állallatot képezzen; az igazgatónak módjában legyen társulata tagjait jól fizetni, mert csak így kaphat társulatához kitűnő eröket. De másrészt meg a közönség csak akkor hajlandó színházba gyakrabban elmenni, ha az hallja, hogy ott kitűnő eröket, jó előadásokat láthat. A színház látogatottsága jó társulatot feltételez; az pedig, hogy jó társulatunk legyen, jó színházlátogató közönséget. Egyik a másikat feltételezi. Valóságos erculus vitiosus.

A referens ebben a erculus vitiosusban gyöngye társulat mellett mindenkép csak a rövidet húzhatja. Ha a társulatunk kedvez és elhallgatta a keserü igazságot, csak hogy a közönséget veszt-kialtással el ne riassa, akkor azon kívül, hogy nem mond igazat, két módon is ért a színiingyűnk. Először avval, hogy a színszek könnyen elbizhaják és elhanyagolhatják magokat; azt biheik, ennek a közönségnek minden jó, s rosszi jászának. Másdoszor meg avval ért, hogy a közönség színházba jöve, észre veszi, hogy megcsalták, felítelték, s bosszuszágában csak azért sem látogatója a színházat, még ha referens másszor igaz alapon hirdette és dicsérte is neki a színszekt jószágát. — Ha pedig nyilat kimondja az igazságot, hogy biz itt a publikum, nem sok élvezetet találhat, akkor eo ipso azon munkálkodik, hogy tönkre tegye a társulatot s így diskreditálja színiingyűnkét.

Neha az Egy társulata is ebbe a keserves dilemmába hozza az embert. Nem mintha a maga egészében gyöngye társulat volna, hanem mert úgy van szervezve, hogy némely geure-ra ninesek megfelelő eröi.

Ily dilemmába hozott bennünket a szerdai (nov. 5.) előadás, a **Genauis dudás** c. operette, melyet színpadunkon ezuttal először adtak. Mindenki előtt vilagos, hogy operette-előadások első sorban jóvalav primadonna kell, nekünk pedig ilyen nines, ezt be kell látnia minden elfogulatlan színházlátogató embernek. Vid a Eteleka esinos színpadi alak, de játszani nem tud; hangja nem kellemetlen, de gyöngye is nem tud vele egyesen bánni. B. Szóllósy Ilona a elég jól játszik, de hangja és éneke sokszor teljesen élvezhetlen. Es sajátságos, hogy a társulat mégis feszorozza az operetteket; sőt még az oly darabok előadásától sem rotna vissza, melyeket csakis egy Blahánné tud a fővárosban is színen tartani. Miert nem kultiválja inkább a társulat a komoly dramát és vígjátékot, melyre igen hasznavehető tagjai vannak, vagy pedig az olyan népszínműveket, melyek nem annyira primadonnára vannak építve, mint inkább a bold szerelmesre, mely szerepért oly kitűnő művészt tölt be, mint Egy? Lám, a Betyár kendője gyöngye darab, s mégis valóságos művezet volt végig nézni.

A genauis dudás mesája operette-szövegnek elég bolond; különben pedig kevéslemonnyul van megírva. Christof Scarpatti volt balettáncos (Borbély) időslebe leányát, Camillát (Prager Zsuzsi) megszereti egy fiatal festő, Tonio Castaldo (B. Szóllósy Ilona) pedig azt már egy régi jó barátjának ígérte oda Scarpatti, Tonio az ó esetmosója. Coloreto (Csatár) segétségével azonban meg akarván előzoi a hivatalos volégenyt, azon töri fejet, mi módon lehetne a vén Scharpatthoz férni és leányát megcsuktetni. Ep ekkor erkezik Genauis a egy savoyard fiú, Pipino dudás. Víd a Eteleka Coloreto ezt is bele vonja a tervébe. Elíthetik az öreg kotelánkos, hogy Pipino nem más, mint sruhában a várt volégeny, a ki ily módon akarja tanulmányozni előbb a helyzetet, és emberét, Tonio pedig szakácsának adja ki magát, beszélődik Scarpattihoz, megnyeri ur jókarátát, sőt szerelmet, s egy alkalommal, a mig a vén Scarpatti Pipino után jár, hogy végre nyilatkozatra bírja s leányát vele elvetesse. — Tonio megcsuktetti Camillát, de a kikötöben utóéri öket Scarpatti: kiderül, hogy a várt volégeny nem más, mint Tonio: Pipino megkapja Rosettát (B. Kiss Ilona), Colorado Columbinát (Oláné), s így minden jó, mert a vége jó. — Ha esetleg az öreg kotelánkos előbb kibököenti, hogy a várt volégeny Tonio névezett — a mi igen természetes is lett volna — az egész mese elmarad. Ebebe a keretbe illesztile azután a szerző a legképtelenebb bolondságokat és legsületlenebb tréfákat. A zene töböt ér a szöveg-nél, van benne néhány esinos dal, néhány dallamos keringő. Különösen a dudás egy dala és egy terecte nyertek meg a közönség tetszését. Az előadás nem tartozott a sikerültek közé. Az első felvonás meg csak ment valahogy s azért tetszett is, de már a másik két felvonás tele volt zavararral; senki sem tudta volna álljon, mit tegyen; a sugónak is ugyanesk volt dolga; egyszer plano jó ideig az úres színpadot bamulhatt a közönség. Ily vonatlat, dögös előadás a legjobb darabot is képes volna tönkre tenni. Az egyes szereplők közül különösen Borbély, aztán Oláné, Csatár és B. Prager Zsuzsi érdemelték meg a kapott tapsokat. A színház egészen meglett; a közönség az első felvonásban igen jó kedvében volt, aztan kevésbé.

Csütörtökön Sardou „Csapadék“ című vígjátékát adták gyenge eselszövényen, félreértésben alapulo mese, melyhez a szellemes író régiebb darabjaiból s a vígjátékok chablonszerü vonasainak bő tárházából szedte az alakokat, s nagyon is képes értéki szójátékokkal s közönségünkkel mindig visszhangzalan maradó frivolitásokkal igyekezett megfúlkinteni mindazáltal nem kételkedünk, hogy kitűnő előadásban lehetnek a darabnak derítő mozzanatai, habar, mint említök, a hatás meröben banális kulsőségekre van alapítva. A mi előadásunk azonban meg a meglehetőstől is messze maradt. László Gyulának (Champignac) rettentésen túlzásai dacára sem sikerült a mű komikus erőt érvényre juttatni, s a darab vége felé valósággy hírterületen a laikást mutattott. Cserna Eszt (Constance) oly kevésbé volt szerepébe beavatva, hogy géne-ben alakításra még csak gondolni sem lehetett. A kis bajos azonban úgy látszik meg volt magaival elégedve, s oldalait önzétellel vergette. Szarvasi Soma (Ritverol) a heves francia tisztból oly esetlen figurát csinált, feltel kalappal, kézzel-lábbal hadonázva rotvan be, mintha minden kifet akarna falni, hogy még bohózati karrikaturának is sok lett volna. Aitner Ika és Borbély Sándor meglehetősen helyt álltak. Közönség nagyon gyér számmal jelent meg, többen azok közül is elmenekültek. Igazságtalanok lennénk azonban, ha meg nem jegyzökök, hogy akadtak, a kik a darab behöngasin hangs kacagással igyekeztek, (bar sikertelenül) kedvre deríteni szomszédjaikat.

Az ügyvédnek nem szabad kihágást követnie, mert ismerie kell a törvények betöltet s nagyobbi tuszámítás alá eskü müpen tette, mint a lakos embere!

Azonkívül az ügyvédnek tisztességének kell lennie, már pedig egy kihágásban hibásnak deklarált ügyvéd, egy három napi elzárással sújtott ügyvéd tisztességének nem lehet.

Az ügyvéd rendtartás 68. § a b) pontja szerint figyelmii vétséget követ el, azon ügyvéd, ki magacséleté atal az ügyvédi kar becsületét és tekintélyét sérti és ez által tiszteletre és bizalomra méltatlanú válik.

Tartozom az ügyvédi karnak azaz az elégtétellel, melylyél imit kijeletem, hogy — ha a zombori rendörség ítélete állana, akkor én tiszteletre és bizalomra méltatlanú válnék, akkor en figyelmii hatóságomnak ítélőszéke által jogosan ítéltetnem el!

Ha én Fischer Czecziliát koldulásra bujogattam volna, mint azt a seralmes ítélet állítja, ezzel ha ugyan még a kihágási törvény egyetlen rendelkezését se sérítettém volna meg (mert meg az sem képez kihágást!) de minden esetre figyelmii vétséget követtem volna el.

E fölött azonban majd az illetékes felelősségi forum fog itélni s ezért nem járulok a nyilvánosság elé.

De van ezen ítélet indokaiiban jogserdem, melyért nekem a közizgatási felsőbb forum orvoslást nem nyujthat, mely már igenis a nyilvánosság elé tartozik.

Az ítélet indokolása szóserint igit hangzik: súlyosító körülmény vádott míveltségű foka, mert mint ügyvédnek tudnia kellett, hogy a koldulás büntetendő esekeményt képez.

De meg ebben nines jogserdem, az újrt bírói hatalmat gyakorolt felelősségen nines jogserdeke s nem tud disztinguálni.

A koldulásban büntetendő esekeményt lá, holott abban nemcsak, hogy nyoma nines annak, sőt arra egyesenen jogot adhat es ad a fokápanyt maga.

A mi tehát rendőri engedély mellett meg van engedve, az csak akkor válik kihágássá, ha ezen előfeltét a rendőri-bejenzencia hiányzik.

A vádott Fischer Czeczilia talán elmulasztotta a kapott ajánló névjegy mellé a rendőri-bejenzeciat is kioszkölni.

Annélkül a kapott névjegy se ért egy fatokát se. Ez az ó dolga volt.

A ki azonban egy nagykorúnak „koldulásra alkalmas ajánlólevelet ad“, az nem sérti a törvény rendelkezését, mert ajánlalevel adásához rendőri-bejenzecia nem kell.

Fischer Czeczilia önmagát kiosztotta, sőt tán kihágást követett el, de én, a ki az ó-bejenzecijának megszerzése körül semmifele mulasztás nem terhel a ki nem tartozom azt kutatni, kinne van-bejenzecija és kinnekines, engem azért felelősségre vonni: jogi abszurdum.

De mondóm: ez a föltötes forum elé tartozik.

Az indokolás továbbá így szól: „Söt tekintettel a vádott eddigi tanúsított társadalmi viselkedére, melyben eddigi a hatóság iránti tisztelet nemcsak hogy be nem tartotta, hanem a hatóság elleni tiszteletlenség tudatosan terjesztette és folyton terjesztá, azokkal alaptalanul folyton kötekedik, azokat alaptalanul többször vádolta, emneffoza több, mint bizonyosra vehető, hogy a vádott a hatóság nerespektálásának újból kifejezést adando a kihágást szándékosan követte el, emneffoza stb. stb.“

A másod vagy harmadfokú hatóság engem fölmenthet jelen ügyben, de az ítélet ezen megfélézőző indokait én nem törölhetik, azok általanságban ettől az egy ügýtöl egészen eltekintve oly vádolt álltok, mely valóságosa eseten ügyvédi reputációt teljesen aláánás s engem a közmegevetésnek tenne ki.

Ez a vád nem egyéb, aljas rágalommal.

Nem igaz, hogy én a hatóság iránti tiszteletet „be nem tartom“ (mifele sajátságos szaga van ennek stylum ??)

En a zombori rendőrhatalóság, városi tanács kir. járásbíróság, kir. törvényszék, stb. „hatóság“ előtt soha se állottam se alperesként se vádlottként.

Mint ügyvéd soha se vételetem a köteles tisztelet ellen, de azt nem se lehetném, mert a törvény elégendő hatalmat adott „hatóságok“ kezébe a tiszteletlenség s kötekedés megtörölására.

E hatalmat soha semmifele hatóság ellenemben nem gyakorolta.

Mutassom meg s zombori rendörség egyetlen egy ilyen határozatot, egy ílyféle eljárást én elenem, s én beismerem, hogy vádjai valók.

Még maga a zombori rendörség se tud ílyet fölmutatni, pedig itt-ott mint ügyvéd képviseltem előtte is magánleletek. Vajjon megbüntető-e valaha ezert?

Hissen tette volna.

Egyébiránt e helyt én egyedül állók s a mit itt álltok, azt a rendörség ugyanitt nem csofolhatja meg.

Módot skarok neki nyujtani arra, hogy súlyos vádjait beigazolja. S ezzel életem jelen nyilt védelmem legfőbb indokához.

A jelen kihágásti ügy befjezte után — ítletek forumom a szabadkai ügyvédi kamará elé fogok lépni, kérium fogom magam ellen a figyelmii eljárást s ezzel módot és alkalmat akarok nyujtani neki arra, hogy vádjait bizonyítsa be.

Addig azonban, mig ez meg nem történhetik, kerem a jogkereső közönséget, hogy fölém bizalmát ne vonja meg, s az ítlethe foglalt rágalomnak ne adjon semmi hitelt.

Aból egy árva szó se igaz!

Kiváló tisztelettel dr. MOLNÁR GYULA köz és váltó ügyvéd.

Törvényszéki esarnok.

Tyószits Lázár búnpöre.

(Folytatás.) XII.

Küzdelem a esendörökkel.

Köztudomású hogy a bírheid rablóvezér 1886. évi május 26-an a zombori törvényszék fogházából megszökött. Ez időtöl futó betyár életet folytatott, s Kovács Tusa, Kelis Szava és Mednók Pora országereztet körözött betyárközl-bűnbándát szervezett s bünt bűnre halmozott.

A esendörség valóságos quecella-harozot folytatott ellene, kutatva minden helyt hollett, de mindig megfústkivata a rablót támogató búnpártolókat, soha sem sikerült ó megközelítenök.

A hol a esendörség nyomra jutott, — a rabló banda legott a mezökre vonult vissza s nem mutatkozott mindaddig, mig a veszedelem el nem hártit feje fölül.

Igy történt 1886. évi június 27-én Kriesadinon, mint azt lapunk mult számában leírtuk volt.

A rablóvezér Kelis Szávával s a banda tagjaival együtt 1886. évi július hó 8-án — e rea rezeve oly vegzesen napon, Páceseron mulatott Kovács Sándor koresmajában, — természetesen a koresmáros által nem ismerve.

Este felte a koresmát négy esendörből álló jászó szállotta meg, u. m.: Mitrofin Péter, Kurucz Miklós, Huszár Matyas és Molnar Antal.

A csendőrség megpillantására a rablókát páni félelem fogta el a legott az udvarra menekültek. Kovács és Medákovnak sikerült megugrani.

A csendőrség üldözöbe vette őket a körülkerítven, Mitrofan Péter így kiáltott Tyositsra:
— Tyosits Lázár add meg magad, te a törvény nevében foglyom vagy!

Ez alatt Kurucz Miklós minden hatozás nélkül nyakonesp- te a gyáva Kéllis Szávót, a ki nem is iparkodván magát kiszaba- dítani, nyugodtan várta a történéseket!

Nem így Tyosits Lázár, a vakmerő haramia!
Tyosits elővette kétesővű Lefasché-fegyverét s mindkét tol- tényt Mitrován melének szegve kilőtte, — és csak a magas gond- viselésnek köszönheti, hogy egyik lövés se talált.

Azután eldobta ezt a fegyvert s egy fekete forgó pisztolyt vont ki övéből — egy szempillantás alatt rálojt újra Mitrofanra, a kit a lövés most sem salát.

Mikor így kifogott a védelmi eszközökből, magadta magát sorsának a többé nem iparkodott menekülni a csendőrség által rá- rakott bilincsektől.

Mint hogy azonban védekezése a gyilkosság kísérletének a a hatóság közegek elleni erőszak büntetőtt képezik, azért is leszámolt a törvényszéknek most.

Azonban Tyosits tagadja, hogy ő lőtt volna s csak mikor a csendőrök szemébe vágta az igazat, vallja nem magába szá- lalás után, hogy: „Még lehet, hogy én lőttem is, de biz én nem emlékezem, nagyon meg voltam ijedve.”

A védő Kozma László csak eszmei bűnhalmazott lát s nem tartja Tyosits tetteit a bík. 378. §-ába ötköző büntetnek, hanem legfőbb szándékos emberölés kísérletének.

XIII.

A banda folytatja mesterségét.
Fogva volt már Tyosits Lázár s főhadvezére Kéllis Szávó. Tebát a banda ereje megtörtött.

De vajjon e tragikus vég arra bírta-e a szabadon leró ta- gokat, hogy magukba szálljanak s térjenek a becsült utjára?

Nem! Kovács Tósa s Medákov Para — mintha mi sem történt volna, — tovább folytatták a rablás mesterségét. Tyosits elfogatása után 4-éd napra Pakay János dorozslói lakos zárt udvarától két lovat, kocsi, löszerszámot s a zárt kamrált fölterve 5 zsák árpadarát és 1 zsák-árpát loptak el.

Utjukba esett nekik Geller János bekerített udvara, hát on- nan is elemelték egy ruhát, szűrt s egy gatyát.

A lopt tárgyakat azonban 60 ft lefizetése mellett vissza- adták a károsoknak.

Ugyanis Topalov Gyula bács-bresztovraei felelős ör jó is- mertésben állhatott a rablókál, mert ő vezette a közvetítő sze- repet és Csepő János, és Pakay István dorozslói felelős örökkel egye- temben a bresztovraei nagy körömában éjjel a károsoknak a 60 ft lefizése mellett ő adta vissza.

A büntető igazságszolgáltatás a rablók fölött itéletet nem fog hozhatni, mert ezek öngyilkosokká válván, a tulvilág felőlésze- ké előtt állanak. De Topalov Gyulának le kell számolnia a földi igazságszolgáltatással s bűnhődni kell azért, hogy mint felelős ör — tehát közbiztonsági közeg hűség-eskjéje daczára rablókál cim- borált, azokkal loptott tárgyak visszaszádására nézve alkuba állott s nem jelentette föl őket, pedig tudta, hogy körözött egyének. Szint- ugy hajba kerültek a dorozslói felelős örök Pakay István s Csepő János, kik ráállottak az ilyen alkura s közreműködtek abban, hogy pénzért vegyék vissza a loptott tárgyakat s nem jelentették föl a csendőrségnek a dolgot, De az még hajgán, ha a csendő- rséget s a vizsgáló bírót téntra nem skárték volna vinni, azt mondván, a loptott tárgyakat a parajsi uton gazdálalnd találták.

A végítárgyaláson azzal védekeznek s e védelmük bizonyára súlyosan fog a bírót meggyőződés mérlegére nehezédni, hogy nem mertek az igazat megvallani.

Ez a félelem Tyosits bandájától teljesen jozosult, mert az valóban irítottató kegyetlen tudott lenni, mert meg ott a végítá- rgyalási teremben is félnek tőle a tanúk.

Pakay István a végítárgyalás megtartása után bizta meg dr. Molnár Gyulát a védelemmel, a ki e körülményt a törvényszéknek be is jelentette már.

XIV.

Arceszkkók klesnyben is üzték a lopást.
1886. évi július havában Karloviezan meglópták Paviaits Zsuzsannát.

Elemeltek onnan egy mérleget, 4 kiló turót, 2 liter tejfelt, egy zsebköt, egy pár cipőt, egy kenyert, egy három és egy kan- tárt. A szarkák nem lehettek mások, mint Arceszkkó Kúszta és Lázár, a kik kezéhez minden odaragadt, a mi csak hozzá ért. De aztán a mérleget nem lehetett fölfalni, mint a turót és tejfelt, így hát az rajuk vallott s valószínű, hogy az igazság mérlege is le fog ellenük billenni.

(Polst. kör.)

Schwarze Seidenstoffe von 60 kr. bis fl. 11.65 p. Meter — glatt und gemittelt (ca. 180 verch, Casal.) — sehr schön und hübsche porto u. zollfrei das fabric-Depot G. Henneberg (S. u. R.) Hofliefl., Zürich, Winter umgehend. Preise lohen 10 fr. Porto.

NYILTTER*.)

Isten

legnagyobb ajándéka az egészség.
A kühögés, rekedtség és elnyálkásodás szomorú következményeitől csak egy szer óv meg bennünket teljes biztossággal:

Egger díjjutalomzott mellpastillái!

Számítalan hálaírat tanuskodik erről és senki el ne mulassza idejékorán ezek használatát.

Kaphatók, **25, 50 és 1 frtos** eredeti dobozokban a monar- chia valamennyi gyógyszerüzében, valamint az

Egger A. Bécs—Nussdorf gyógyszer különlegességi gyárában.

Továbbá Zomborban: Saly Antal és Hagelmann Gyula. S z a b a d k a n : Jóó Károly, Milassin Ilés, Galfy György és Décsy Dező. B a j á n : Geiger Károly, Nagy Sándor, Pollermann Bert. és Steininger Lajos. K u l á n : Maly János. U j v i d - k e n : Grossinger C. B. Dimitrievis G. H. és Plavcsics H. gyógyszerész uraknál.

A karlbadi vízzel vágott kurak alatt, va- amint utókúra gyának, úgy ezen is, valamint egyéb árvány vízek használata után a

MATTONI-FELE
GISSHÜBLER
Származott

Jelenleg már általánosan van alkalmazásban. Beutáno- (de thermis, Carlsbadensis tractus) egy újabb orvosi haterberber Giesshübler savanyúvíz Karlbadi diócsögére szolgál, s hogy a hely forrásának gyógyhatását fokozza (Loshner utáni tanácsos monográfia) Giesshübl (sorszámaival)

*E rovat alatt közöltékert nem vállal felelősséget a szerk.

Árverési hirdetményi kivonat.

A zombori kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Merkl Keresztély új-szivai lakos végrehajtónak Merkl Fülöp új-szivai lakos végrehaj- tást szendvő elleni 100 ft. tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori királyi járásbíróság) területén lévő Új Szivaoz község határában fekvő és egyedül végrehaj- tást szendvett néven álló új-szivai 244 számú titkben foglalt 258 helyrajzi szám 240 ó. i. számú belbirtokra 400 ft. ut az 535 helyrajzi számú pótkertre az árverést 33 ftban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy fennebb megjelölt ingatlanok az 1890 évi december hó 29-ik napján délutáni 3 óra- kor Új-Szivaoz község házánál megtartandó nyilvános ár- verésen a megállapított kikiáltási áron is eladatni fognak. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsár- áának 10 %-át vagyis készpénzben, vagy ez 1881: LX. t.-ez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi novemberhó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi ren- delet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiköltött kezehez letenni, avagy az 1881: LX. t.-ez. 170. §-a értelmében bánatpénznek a bíróságnál előleges elhe- lyezéséről kiállított szabályszér elismervényt átszolgá- latni. Kelt Zombor 1890 évi Julius hó 17. napján. A zombori kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.

Sztójkovits György
kir. tszaki bíró

MINNYIT KAPHATÓ. 17 KITIÚTÍTÓ ERELM

CHOCOLAT
SUCHARD
KUGLACSI (Szwévi)

LEGFINOMABB MINOSÉG

OLCSÓ ÁRAK.

világkiállításon
aranyérmert
nyert, 1889-ik évben.

MÁRIACZELLI
gyomorcseppek

képző BRÁDY C. védenyvizhez címzett gyógyszerüzében Kremánsban (Moravország).
Elsőként kiadották, gyógyszerüzük és eleveendő határu gyógyszer emelési zárvó eszeiben. Csak a minőség- védőjeggyel és aláírással ellátott készítmény való.
Egy üveg ára 40 kr., öngy üveg költsége 20 k.
Az alkote részek nyilvánosságára vannak hozva.
Gyógyszerüzükben kapható.

Hirdetmény.
ő Császári és Apostoli Királyi Felsőségnek
1890. április 12-án kelt legfőbb elhatározása folyán ezen megadottál a

XV.
magyar kir. államsorsjáték,
melynek tiszta jövedelme a „Fehér kereszt” egyesület, a budapesti színdíei gyermektelep egyesület, a „Mária-Dorothy” egyesület, a nagybányai jétköny nyegyet, a székesföldi iparműzem, az országos közepi és körjegy- kök árvaahza, borsodalmegyei nyegyet iskolái árvaahza, a vagyon- talan hitvatalkók özvegyei és árvi részere alakítandó alap, a ma- gyar hírlapírók nyugdíjintézete és végre a zagrabi országos siet- néma intézet javára fog fordítottani.

E sorsjáték összes, **0707**-ben megállapított nyitreményei az alább következő játéktérv szerinti:

1 főnyeremény	60,000 ffrtal
1 nyermény	10,000 ffrtal
5 nyermény	1000 ffrtal, 5000 ft
10 " " " " " "	500 " " " " " " " " " " " "
50 " " " " " "	100 " " " " " " " " " " " "

200 nyer egyenk 50 ffrtal 10,000 ffrl készpénzben.
6500 sor-ny. " 10 ffrtal 65,000 ffrl

A húzás visszavonhatatlanul 1890. évi december 16-án történik.
Egy sorsjegy ára 2 ffrtal o. é. van megállapítva.
Sorsjegyek kaphatók a lottóigazgatásnál Budapestben, (Pest, főváhaz, felemelet) hova a megrendelt sorsjegyek ára postautalvány mellett előre beküldendő; valamint lotto-, s- és adóhivatálnál a legtöbb postahivatálnál, a bécsi „Mercur”-nál és minden városban és nevzetesebb helyesgben felállított egyéb sorsjegyáruló közögnél.
Budapest, 1890. október 1-én.
2-4 Magyar kir. lottó-igazgatóság

Brünni szövet maradványok.
2.10 mtr. egy teljes téli kabáthoz ára frt 5.50.

Szövetmaradványok
2.10 mtr. egy teljes téli kabáthoz, Madarin minden színben rakta- ron, legfinomabb minőségben ára frt 9.—

Szövetmaradványok
3.10 mtr. egy teljes téli blúzához frt 5.—

Loden
2.10 mtr. vadászöltönyhöz frt 5.—

Szövetmaradványok
egy teljes nadrághoz, esikös vagy kozács 1 maradvány frt 3.50

Selyem kamugarn
csak új esikös 1 teljes nadráz frt 6.—

Uniform szövet
tűzőlöknek, veteránoknak, pénzügyőröknek a legelősebb áron.

Czím: **TICHO BERNÁT BRÜNN,**
Krautmarkt 18.

Küldemény csak utánvetellel. Minta ingyen és bérmentve.

Allomást keresők Utasítója
című fontos közleménnyel jelent meg az **Ellenőr** első számú füzet. Ara 40 kr.

Az állomást kölcson keresők
és házasságot kötni kívánók speciális közlönye. Ezen szam is közöl számos üresedést, házassági ajánlatot, érdekes regény kezdetét stb.

Megrendelhetni az „ELLENŐR” kiadóhiva- talában, Budapest, IV. Vármegeye-utca 3.

NEUSTEIN-FELE Szukrozott
SZT. ERZSEBE 1 vertisztító
LABDACSONK.

Ezen labdacsonk minden tekintetben hasonló praep- aratumok elé helyezendők, mert mindenemű káros al- kateszekelőt mentek; a legnagyobb eredménnyel hasz- nálják hasbetegységeknél, mert vertisztító hatásnak nincs gyögyeszer, mely könnyebben s a mellett teljesen árta- lmatlanul

hasrekedést

a legtöbb betegség ezen bizonyos forrást eltávolítja. Czukozottságuk miatt még kis gyermekek is szivesen veszik be. E labdacsonk Piffha tanár, udvari taná- csos igen hízgelő bizonyítványt állított ki.

Egy doboz ára 15 labdacsesal, 15 kr. egy tekeres, ara 8 doboz, 120 labdacsesal, 1 frt.

Oly doboz, melyen e czégnév:
Apotheke zum „Heiligen Leopold” nem áll, s mely hátulján védjegyüket nem viseli, az utanzat melynek megvételtől a közönség figyelmeztetik.

Figyelmeztetés!
Jól meggyeendő a doboz, ne- hogy rosz, hatástalan vagy ép- pen kárteknő praeparatumot kapjon az ember. Kizárólag

Erzsebet-labdacsonk kéréndők; ezek használati utasítással s a fenti aláírással vannak ellátva.
11-24 Főraktár: Bécs, NEUSTEIN FR. gyógy- szertára „a szt. Lipóthoz” a Planken és Spie- gelgasse sarkán. — Kapható: Zomborban Saly Antálnál.

5 FORINT egy
ZONA-SACCO
FORINTEGY
TELI NADRÁG

15 FORINT egy
téli kabát

Minden tiszta gyapjuszövetből s divatosan készíte. Azonkívül leg- nagyobbi választék mindennemű ur- és gyermek ruhákban szigorúan szűrt szabott árákon, melyek minden darabra fel vannak írva. Továbbá a legdivatósabb a ngol, franczia és brünni gyapjuszövetek dísz raktaer mérek utáni megrendelésre.

Thein és Társa, első hazai uriruha-csarnok,
Budapest, IV., Hatvani-utca 1. szám, Ferenekel-bazára.
Vidéki megrendelések pontosan eszközölteknek.